

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: L. D. P.,
bytem
zast. Mgr. Zdeňkem Rumplíkem, advokátem
se sídlem AK Osvobození 51, Slavičín

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje,
se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 22. 8. 2017, č. j. KUZL/45689/2017, sp. zn. KUSP/45689/2017/PŽÚ/Du,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasné podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru právního – přestupkového oddělení (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 5. 6. 2017, č. př. 789/2016 př, sp.zn. MMZL 100451/2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána

vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku proti občanskému soužití podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se dopustila tím, že dne 22. 2. 2016 kolem 09:50 hod ve Zlíně na zastávce MHD U Zámku úmyslně narušila občanské soužití hrubým jednáním vůči revizorům Dopravní společnosti Zlín – Otrokovice, s.r.o. (dále jen „dopravní podnik“), A. K. a I. N., do kterých strkala.
3. Za spáchání přestupku byla žalobkyni v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. b), § 13 a § 49 odst. 2 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 1 000,- Kč a současně jí byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 20. 10. 2017, doručené zdejšímu soudu dne 24. 10. 2017, žalobkyně poznamenala, že již v odporu proti vydanému příkazu mj. uvedla, že podstatou sporu není, že žalobkyně cestovala bez platného cestovního dokladu, což nikdy nepopřela, přičemž žalobkyně rovněž nežádala o zrušení přírážky, kterou zaplatila dne 23. 2. 2016. Podstatou sporu však je, že revizor dopravního podniku žalobkyni nevyzval dle Smluvního přepravního řádu dopravní společnosti a zákona č. 111/2014 Sb. k zaplacení jízdného a přírážky přímo ve vozidle, nýbrž požadoval předložit osobní doklad, přestože v ruce držel průkazu žalobkyně, ve které jsou uvedeny všechny údaje. Revizor dokonce nechal odstavit vozidlo a přivolal městskou policii (dále jen „MP“). Revizor byl povinen vyzvat žalobkyni k zaplacení jízdného a přírážky, což prokazatelně neučinil, takže nebyl oprávněn požadovat předložení osobního dokladu. Žalobkyně neměla důvod do pracovníků kontroly strkat, nic po nich nechtěla, naopak oni se žalobkyni snažili neoprávněně zadržet.
5. K průběhu kontroly žalobkyně uvedla, že revizor viděl, že má zaplacený důchodcovský roční kupon, ke kterému náleží zlevněné jízdné i pro jednotlivé jízdy. Revizor se žalobkyně zeptal, zda má jízdenku na jednotlivou jízdu, kterou žalobkyně měla, ale neměla ji označenou, proto se zeptala, zda si může jízdenku označit. Revizor poté chtěl po žalobkyni občanský průkaz, který mu žalobkyně nedala, protože revizoři nemají právo nahlížet do občanského průkazu. Jiný doklad po žalobkyni revizor nechtěl, ani ji nevyzval k zaplacení pokuty a přírážky. Požadavek na předložení občanského průkazu revizor opakoval po celou dobu ujetí tří zastávek. Následně to přestalo žalobkyni bavit, zvedla se ze sedadla a chtěla odejít, avšak revizor ji chytil a „třískl s ní zpátky do sedadla“. Žalobkyně chtěla odejít znovu a řekla revizorovi, že je hulvát. Revizor do žalobkyně tlačil, aby nemohla odejít, a vzadu stála jeho kolegyně, která žalobkyni držela za batoh, aby ji zadržela. Takto žalobkyni drželi, až se rozhodli, že odstaví trolejbus a zavolají MP. MP žalobkyně občanský průkaz

předložila. Postup revizorů žalobkyně nepochopila, protože stačilo, aby jí vystavili doklad na zaplacení pokuty a přírážky k jízdě. Žalobkyně však nebyla povinna předkládat žádné doklady a revizoři nebyli oprávněni ji zadržovat.

6. Žalobkyni není zřejmé, z jakých důkazů správní orgány spolehlivě zjistily, že se dopustila hrubého jednání, neboť hlídka MP hrubé jednání nepotvrdila. Výpovědi N. a K. nelze považovat za spolehlivé důkazy. Správní orgány měly nejprve prověřit, zda žalobkyně byla povinna revizoru předložit svůj občanský průkaz. Pokud tuto povinnost neměla, neměl revizor důvod žalobkyni vyzývat k předložení občanského průkazu a omezovat ji v pohybu. Výpověď N., že žalobkyně odmítla zaplatit přírážku k jízdě, není pravdivá, neboť pokud ji K. nevyzval k zaplacení přírážky, nemohla ji ani zaplatit.
7. Dle žalobkyně z nahrávek revizorů není seznatelné její chování na místě, přičemž správní orgány neozřejmily, proč považovaly výpovědi svědků, kteří nepostupovali podle přepravního řádu, za více věrohodné, než výpověď žalobkyně. Z předmětných nahrávek nevyplývá, že byla žalobkyně vyzvána k zaplacení přírážky, když sám revizor tuto skutečnost nepotvrdil, jakož ani to, že žalobkyně do svědků žduchala či strkala. Není přitom zřejmé, jaký význam pro rozhodování žalovaného měla skutečnost, že na místo samé přijely dvě hlídky MP. Žalobkyně považovala za logické, že ostatní cestující na celou situaci reagovali negativně, neboť z důvodu nesprávného postupu revizorů byl trolejbus odstaven.
8. Žalobkyně měla proto za to, že revizoři postupovali v rozporu s přepravním řádem dopravní společnosti, neboť po žalobkyni nepožadovali zaplacení jízdě a přírážky, a proto nebyli oprávněni po ní vyžadovat sdělení osobních údajů či ji zdržovat v trolejbusu. Z těchto důvodů proto žalobkyně nemohla spáchat přestupek úmyslného narušení občanského soužití hrubým jednáním vůči revizorům. Podstatné pochybení při kontrole ze strany revizorů nemůže jít k tíži žalobkyně.
9. Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 11. 12. 2017 konstatoval, že ze všech shromážděných podkladů rozhodnutí správní orgán I. stupně dovedl vinu žalobkyně. Ke stejnému závěru dospěl následně i žalovaný. V podrobnostech žalobce odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
11. Žalovaný měl za to, že postup revizorů byl v souladu s právními předpisy a odpovídal situaci na místě samém. Přivolaná hlídka MP se na místo dostavila později. Ze zvukové nahrávky je zřejmé, že jednání žalobkyně na místě samém bylo takové, jak ve svých výpovědích uváděli svědci.
12. Vzhledem k tomu, že se žalovaný s podanou žalobou neztotožnil, navrhl, aby ji krajský soud jako nedůvodnou zamítl.

IV. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

13. Ve správním spise se nachází mj. oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 8. 8. 2016, č. j. 2016/010035, sp. zn. S 27/2016, vypracované MP Zlín, dle kterého dne 22. 2. 2016 v 09:48 hod oznámil pracovník přepravní kontroly dopravní společnosti, že na ulici Gahurova ve Zlíně, na zastávce MHD U Zámku, potřebuje ověřit totožnost osoby cestující ve vozidle MHD bez platného jízdního dokladu. Hlídka MP na místě zjistila totožnost cestujícího (žalobkyně) na základě předloženého občanského průkazu. V oznámení bylo uvedeno, že před příjezdem hlídky na místě došlo mezi revizory a žalobkyní k fyzickému postrkávání i verbálnímu napadání, a to urážkami (hulváti, hovado, vy jedna babo), v přítomnosti hlídky již k tomuto nedocházelo. Byla provedena orientační dechová zkouška na přítomnost alkoholu v dechu s výsledkem u všech účastníků negativní. Součástí oznámení byly protokoly o provedené dechové zkoušce č. 753, 754 a 755, a dále fotografie jízdního dokladu žalobkyně, ze kterého je zřejmé, že k jeho vydání došlo dne 13. 11. 2015, přičemž jeho platnost byla určena od 21. 11. 2015 do 20. 2. 2016.
14. Dne 26. 9. 2015 se dostavili ke správnímu orgánu I. stupně k podání vysvětlení revizoři N. a K.. Svědkyně N. uvedla, že žalobkyni kontroloval K., žalobkyně jela bez platného jízdního dokladu, měla propadlou kartičku. Svědek K. jí to vysvětloval, ale žalobkyně to odmítla pochopit. Žalobkyně odmítla ukázat své doklady ani sdělit své národnosti, proto volali hlídku MP. Jelikož žalobkyně vypadala, že chce utéct, odstavili s kolegou vůz a čekali s ní na hlídku ve voze. Žalobkyně se přes ně snažila dostat, ždouchala do nich. Svědkyně s kolegou jen stáli, žalobkyně do nich ždouchala, snažila se odejít, ale oni ji ven nepustili. Žalobkyně do nich ždouchala a snažila se je přetlačit, aby mohla z vozu ven. Svědek K. k věci uvedl, že žalobkyně u sebe neměla platný cestovní doklad. K jeho žádosti na předložení občanského průkazu řekla, že mu žádnou občanku nedá, tak ji upozornil, že bude volat MP k ověření totožnosti a že bude muset setrvat na místě do příjezdu MP. Na to mu žalobkyně řekla „na to čekej sám, ty debile“ a chtěla vystoupit z vozu. Na zastávce U Zámku požádal řidiče, aby neotevíral dveře, a zastoupil žalobkyni cestu, aby umožnil ostatním cestujícím vystoupit z vozu. Žalobkyně se snažila prorazit přes svědkyni N., snažila se ji odstrčit, ždouchala do ní, pak řekla jinému cestujícímu, aby uhnul, že ona odchází, a ten jí řekl, že když může zaplatit jízdenku on, tak ona taky. Až do příjezdu MP se žalobkyně snažila přes ně dostat ven, strkala do nich, snažila se podlézt tyčky a neustále je verbálně napadala. Pak MP ověřila její totožnost. Žalobkyně poté začala obviňovat svědkyni N., že jí prohrabala batoh a že jí snad něco odcizila.
15. Dne 9. 11. 2016 vydal správní orgán I. stupně příkaz, sp. zn. MMZL 100451/2016, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Proti tomuto příkazu podala žalobkyně prostřednictvím zmocněnce včasný obsáhlý odpor, ke kterému přiložila dopis dopravnímu podniku, odpověď dopravního podniku, dopis MP a odpověď MP.
16. Správní orgán I. stupně následně předvolal k ústnímu jednání žalobce, jeho zmocněnce, jakož i svědky N. a K., a to na den 11. 1. 2017 ve 14:00 hod. Dle protokolu ze dne 11. 1. 2017 zmocněnec žalobkyně k věci uvedl, že žalobkyně měla dva dny propadlý kupon, což je běžné přehlédnutí, poté se k ní revizoři chovali velmi neadekvátně. Žalobkyně

do revizorů nežduchala a vulgárně nenadávala, naopak revizor se choval k žalobkyni hrubě. Revizor měl k dispozici cestovní průkazku žalobkyně, na které jsou údaje, trvalé bydliště, jméno a příjmení, datum narození, proto žalobkyni nebylo jasné, proč po ní chtěl občanský průkaz. Revizor chtěl po žalobkyni opakovaně občanský průkaz, ale neřekl důvod.

17. Svědek K. dle protokolu o výpovědi svědka ze dne 11. 1. 2017 k věci uvedl, že mu žalobkyně při běžné kontrole nechtěla ukázat platný cestovní doklad, ukázala mu neplatný jízdní doklad, na základě toho po ní chtěl nějaký doklad totožnosti – občanský průkaz, aby mohl svědek sepsat hlášení o provedené přepravní kontrole, o čemž ji informoval. Žalobkyně odmítla, nechtěla nic zaplatit ani nic svědkovi ukázat. Svědek jí sdělil, že bude volat MP a řekl jí, aby setrvala na místě, což je běžný postup. Na zastávce U Zámku museli odstavit vůz, protože žalobkyně odmítala spolupracovat, na tuto zastávku přijela MP. Poté MP zjistila totožnost a svědek sepsal potřebné hlášení. Při výkonu práce má na sobě svědek nahrávací zařízení, takže útok je tam zaznamenán. K dotazu zmocněnce žalobkyně svědek uvedl, že na začátku kontroly měla žalobkyně v ruce propadlý cestovní doklad. Svědek poté konstatoval, že žalobkyni vyzval k zaplacení částky 500,- Kč na místě nebo k předložení průkazu totožnosti. Žalobkyně však odmítla, proto zavolal MP. Do kolegyně svědka žalobkyně během toho žduchala hodně, do svědka také. Průkazku neměl celou dobu v ruce, jinak by od žalobkyně nechtěl průkaz totožnosti. Průkazku mu dala až po příjezdu MP. Ve voze mu žalobkyně průkazku jen ukázala a schovala.
18. Svědkyně N. dle protokolu o výpovědi svědka ze dne 11. 1. 2017 k věci uvedla, že žalobkyně byla kontrolována a měla neplatný cestovní doklad, odmítla zaplatit přírážku k jízdnému 500,- Kč, odmítla předložit platný doklad totožnosti, proto volala MP k ověření totožnosti. Poté nechali odstavit vůz, žalobkyně se snažila vystoupit, s kolegou stáli tak, aby nemohla utéct. Žalobkyně se je snažila odtlačit. Za žalobkyní stál nějaký starší pán, který jí také bránil v tom, aby odešla. Při tom do nich žduchala. Urážky si již konkrétně nevybavila. Při incidentu měli na sobě s kolegou nahrávací zařízení. K dotazu zmocněnce žalobkyně svědkyně uvedla, že žalobkyně při kontrole předložila neplatnou kartičku, přičemž si nebyla jistá, jestli ji kolegovi jen ukázala či mu ji podala do ruky. Běžně se kartička do ruky bere i nebere. U seniorů si svědkyně většinou bere do ruky kartičku, protože z druhé strany je senior pas. Někteří ale ukazují automaticky obě strany, tak si to nemusí brát do ruky.
19. Dle úředního záznamu ze dne 11. 1. 2017 zmocněnec žalobkyně po výsleších svědků konstatoval, že výpověď svědka K. je nepravdivá, protože mu žalobkyně na začátku kontroly dala průkazku, kde byl s – pas, tento ji poté vrátil, průkazku si ponechal, a žalobkyně si ji vyzvedla až druhý den na dopravním podniku. Není pravda, že by si svědek vzal průkazku až venku. Zmocněnec žalobkyně navrhl, aby si správní orgán I. stupně vyžádal zvukový záznam od dopravního podniku. Svědek žalobkyni nevyzval k zaplacení přírážky. Pokud by to udělal, žalobkyně by zaplatila. V žádných dokladech ani spisovém materiálu není uvedeno, že by svědek požadoval zaplatit přírážku 500,- Kč.

20. Písemností ze dne 16. 1. 2017, sp. zn. 789/2016, požádal správní orgán I. stupně dopravní podnik o poskytnutí nahrávek, které měli pořídit revizoři v předemtný den v rámci výkonu svého povolání, čemuž dopravní podnik dne 19. 1. 2017 vyhověl a zvučové záznamy o incidentu správnímu orgánu I. stupně poskytl.
21. Správní orgán I. stupně následně nařídil na den 16. 2. 2017 ústní jednání. Dle úředního záznamu ze dne 16. 2. 2017, sp. zn. MMZL 100451/2016, se dostavil zmocněnec žalobkyně, aby se seznámil s poskytnutou nahrávkou dopravního podniku. Zmocněnci žalobkyně byla poskytnuta kopie nahrávky.
22. Žalobkyni a jejímu zmocněnci bylo následně zasláno vyrozumění ze dne 1. 3. 2017 (žalobkyni doručeno 3. 3. 2017, jejímu zmocněnci dne 2. 3. 2017), kterým byli vyrozuměni o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, a to do 8 dnů ode dne převzetí písemnosti. Dne 16. 3. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno prostřednictvím zmocněnce žalobkyně její vyjádření, dle kterého měla žalobkyně za to, že nebylo prokázáno, že se dopustila vytýkaného přestupku, a proto navrhla, aby bylo řízení zastaveno.
23. Dne 5. 6. 2017 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí. Správní orgán I. stupně měl za spolehlivě prokázané, že žalobkyně vytýkaným jednáním úmyslně narušila občanské soužití hrubým jednáním vůči revizorům dopravního podniku, K. a N., do kterých strkala. Ze zvukových záznamů bylo zjištěno, že žalobkyně neměla během jízdy v trolejbusu v průběhu kontroly platný jízdní doklad, odmítala spolupracovat s revizory na řešení dané situace, kdy opakovaně odmítala předložit platný doklad totožnosti nebo nahlásit osobní údaje, a i přes opakované výzvy revizorů odmítala vyčkat příjezdu MP a snažila se opustit trolejbus, přičemž do revizorů strkala, což je na nahrávce potvrzeno opakovanou výzvou svědka K. „nestrkejte do mě“. Jednání žalobkyně potvrdili dva přímí svědci události za podpory zvukové nahrávky. Nad rámec správní orgán I. stupně podotknul, že žalobkyně nesplnila smluvní přepravní podmínky dopravního podniku. Správní orgán I. stupně měl za to, že se žalobkyně v dané situaci chovala neadekvátně, kdy neposkytla revizorům součinnost. Kdyby tak učinila, celý incident by nevznikl. Při rozhodování o druhu a výši sankce správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že se skutek odehrál v trolejbusu plném cestujících, kteří museli jednání žalobkyně a jeho následky strpět, jakož i k tomu, že žalobkyně nebyla dosud projednávána. Byla jí uložena sankce na dolní hranici zákonem stanovené sazby.
24. Žalobkyně následně podala proti prvostupňovému rozhodnutí dne 15. 6. 2017 včasné odvolání, ve kterém setrvala na obdobných argumentech jako v odporu proti příkazu.
25. Žalovaný o podaném odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím, které je předmětem tohoto řízení. Žalovaný se nejprve vyjádřil k tomu, že v trolejbusu cestovala bez platného jízdního dokladu, což sice nebylo předmětem řízení, avšak tato otázka úzce souvisela s jednáním žalobkyně. Přitom konstatoval, že jednání žalobkyně, která nebyla připravena nést následky toho, že v trolejbusu cestovala bez platného cestovního dokladu, a proto nechtěla revizorům sdělit osobní údaje, ani předložit občanský průkaz, natož pak setrvat na místě do příjezdu MP, nelze akceptovat. Žalobkyně se snažila skutečnost, že cestovala bez platného cestovního dokladu, zlehčit, nicméně pokud neměla platný cestovní doklad, musí nést negativní následky svého jednání. Celá

situace následně nemusela být tak vyhodnocena a nemuselo dojít k jednání, které bylo předmětem řízení. Jednání žalobkyně lze dle žalovaného označit za hrubé, přičemž není pochyb, že žalobkyně jednala úmyslně. Jednání, kdy žalobkyně do revizorů žduchala a strkala, nelze považovat za jednání, které lze z celospolečenského hlediska akceptovat. Jednání revizorů vůči ní nebylo násilné, ale adekvátní dané situaci. Žalovaný neshledal nic, co by výpovědi svědků znevěrohodňovalo. Následně neshledal důvody pro změnu výše uložené sankce.

V. Posouzení věci krajským soudem

26. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.)
a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
27. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
28. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
29. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
30. Vzhledem k obsahu podané žaloby považoval zdejší soud za nutné zaměřit se nejprve na celý kontext nyní posuzované věci, tj. příčinu incidentu, kterou byla kontrola žalobkyně revizory dopravního podniku při cestování trolejbusem.
31. S žalobkyní je nutno souhlasit v tom, že revizoři dopravního podniku nejsou úředními osobami, které by byly nadány ze zákona pravomocí kontrolovat identitu cestujícího a současně jako úřední osoby veřejnoprávními prostředky vynucovat eventuelní nesplnění povinností ze strany kontrolovaného cestujícího. Toto však ani žalovaný či správní orgán I. stupně netvrdili.
32. Zákon č. 266/1994 Sb., o drahách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o drahách“) upravuje mj. podmínky pro provozování drah železničních, tramvajových, trolejbusových a lanových, pro provozování drážní dopravy na těchto drahách, jakož i práva a povinnosti fyzických a právnických osob s tím spojené (viz ustanovení § 1 odst. 1 zákona o drahách). Podle ustanovení § 37 odst. 4 zákona o drahách *průvodčí drážního vozidla, osoba, která řídí drážní vozidlo, nebo jiná osoba ve veřejné drážní osobní dopravě pověřená dopravcem a vybavená kontrolním odznakem nebo průkazem dopravce (dále jen "pověřená osoba") je oprávněna dávat cestujícím pokyny a příkazy k zajištění jejich bezpečnosti, bezpečnosti ostatních cestujících a bezpečnosti a plynulosti dopravy. Pověřená osoba je oprávněna mj. vyloučit z přepravy cestujícího, který se na výzvu pověřené osoby neprokáže platným jízdním dokladem a nesplní povinnost*

zaplatit jízdné a přírážku (ustanovení § 37 odst. 4 písm. a) zákona o drahách), uložit cestujícímu, který se neprokázal platným jízdním dokladem, zaplacení jízdného a přírážky k jízdnému nebo vyžadovat od cestujícího osobní údaje potřebné k vymáhání jízdného a přírážky k jízdnému, pokud cestující nezaplatí na místě; osobními údaji potřebnými k vymáhání jízdného a přírážky k jízdnému se rozumí jméno, příjmení a datum a místo narození, adresa pro doručování a číslo osobního dokladu (ustanovení § 37 odst. 4 písm. d) zákona o drahách).

33. Právům pověřené osoby dle ustanovení § 37 odst. 4 zákona o dráhách korespondují povinnosti cestujícího podle ustanovení § 37 odst. 5 stejného zákona. Podle tohoto ustanovení je cestující mj. povinen dbát pokynů a příkazů pověřené osoby, které směřují k zajištění bezpečnosti a plynulosti drážní dopravy, jeho bezpečnosti nebo bezpečnosti ostatních cestujících (ustanovení § 37 odst. 5 písm. a) zákona o drahách), na výzvu pověřené osoby se prokázat platným jízdním dokladem; neprokáže-li se platným jízdním dokladem z příčin na své straně, zaplatit jízdné z nástupní stanice nebo, nelze-li bezpečně zjistit stanici, kde cestující nastoupil, z výchozí stanice vlaku a přírážku k jízdnému, nebo pokud nezaplatí cestující na místě, prokázat se osobním dokladem a sdělit osobní údaje potřebné k vymáhání jízdného a přírážky k jízdnému (ustanovení § 37 odst. 5 písm. b) zákona o drahách), na výzvu pověřené osoby zaplatit přírážku za nedodržování přepravního řádu (ustanovení § 37 odst. 5 písm. c) zákona o drahách), na výzvu pověřené osoby ji následovat na vhodné pracoviště veřejné správy ke zjištění totožnosti, anebo na výzvu pověřené osoby setrvat na vhodném místě do příchodu osoby oprávněné zjistit totožnost cestujícího, a to nesplní-li povinnosti uvedené v písmenu b) (ustanovení § 37 odst. 5 písm. d) zákona o drahách).
34. Krajský soud tedy shrnuje, že cestující má za shora stanovených podmínek povinnost prokázat svou totožnost pověřené osobě. Pověřenou osobou může být i tzv. revizor, tedy osoba kontrolující jízdní doklady cestujících. Z citovaných ustanovení § 37 zákona o dráhách však vyplývá, že pověřená osoba není oprávněna sama přes odpor cestujícího zjišťovat jeho totožnost (srov. ustanovení § 37 odst. 5 písm. b) ve srovnání s písm. d) zákona o drahách). Pokud cestující dobrovolně nesplní svou povinnost prokázat se osobními údaji potřebnými na vymáhání zaplacení jízdného a přírážky k jízdnému, musí nést s tím spojené negativní následky předvídané ustanovením § 37 odst. 5 písm. d) zákona o dráhách. Konkrétně půjde dle výzvy pověřené osoby buď o povinnost cestujícího následovat tuto osobu na vhodné pracoviště veřejné správy ke zjištění totožnosti, anebo o povinnost setrvat na vhodném místě do příchodu osoby oprávněné zjistit totožnost cestujícího (srov. ustanovení § 37 odst. 5 písm. d) zákona o drahách). Policie ČR je oprávněna vyzvat k prokázání totožnosti osobu na žádost jiné osoby, která má na zjištění totožnosti právní zájem, jakož i osobu, která o prokázání totožnosti policistu žádá, a zjištěné osobní údaje předat osobě, která o prokázání totožnosti požádala (ustanovení § 63 odst. 2 písm. k) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky). Obdobnou úpravu obsahuje v ustanovení § 12 odst. 2 písm. e) a f) zákon č. 553/1991 Sb., o obecní policii.

35. Zákon tedy evidentně nedává pověřené osobě možnost násilím vynutit ztotožnění cestujícího. Právě naopak, zákon výslovně pamatuje na situaci, kdy se cestující žádnými doklady vůči pověřené osobě neprokáže. Pokud cestující dobrovolně nesplní svou povinnost prokázat se osobními údaji potřebnými na vymáhání zaplacení jízdného a přírážky k jízdnému, zákon zakládá cestujícímu sekundární povinnost. Tou je povinnost dle výzvy pověřené osoby (tedy i revizora) buď následovat pověřenou osobu na vhodné pracoviště veřejné správy ke zjištění totožnosti, anebo setrvat na vhodném místě do příchodu osoby oprávněné zjistit totožnost cestujícího. Důležitou otázkou jsou právní možnosti revizora jako pověřené osoby v situaci, kdy cestující dobrovolně tuto sekundární povinnost nebude chtít splnit.
36. Pokud interpret dospěje k závěru, že povinnost cestujícího dle ustanovení § 37 odst. 5 písm. d) zákona o drahách není jakkoliv vynutitelná, a záleží tedy na dobré vůli cestujícího, zda pověřenou osobu následuje např. na policejní služebnu, učiní z ustanovení § 37 odst. 5 písm. d) zákona o drahách ve své podstatě normu bez sankce, tedy *lex imperfecta*. Sankce vůči tzv. „černým pasažérům“ nastíněné v ustanovení § 37 odst. 5 daného zákona by tak ve své podstatě byly aplikovatelné pouze vůči cestujícím, kteří by se jim podrobili dobrovolně. Naopak cestující bezohlední a vůči revizorovi dokonce agresivní by žádné negativní následky spojené se svým jednáním nenesli. Jednoduše by totiž z místa odešli. Takováto interpretace upřednostňující osoby jednající protiprávně před osobami svých povinností dbalých je však naprosto nepřijatelná. Současně by ponechala provozovatele drážní dopravy bez jakékoliv ochrany proti protiprávním zásahům do jeho majetkových práv formou bezplatného (ergo nezákonného) využívání jím poskytovaných služeb (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 – 73).
37. Právní vztah mezi cestujícím a provozovatelem drážní dopravy má povahu vztahu soukromoprávního, řídí se smlouvou o přepravě, jakkoliv jsou tam patrné i silné veřejnoprávní vlivy (k tomu srov. přiměřeně výklad Ústavního soudu ve vztahu k zákonu o silniční dopravě, viz část IV. nálezu sp. zn. Pl. ÚS 33/2000 ze dne 10. 1. 2001 (N 5/21 SbNU 29; 78/2001 Sb.). Přistavení trolejbusu do zastávky za účelem umožnit nástup cestujících je konkludentní nabídkou na uzavření smlouvy, nástup osoby do trolejbusu je konkludentní akceptací nabídky. Smlouva je tak uzavřena. Pro vznik smlouvy je irelevantní, zda cestující zaplatil či nezaplatil stanovené jízdné. Smlouva tedy platně vznikne i ve vztahu k cestujícímu, který nezaplatil stanovené jízdné („černý pasažér“) (srov. k tomu Ondřej Frinta in: Eliáš, K. a kol. Občanský zákoník. Velký akademický komentář. 2. svazek. Praha, Linde 2008, s. 2245-2246). Cestující, který nezaplatí stanovené jízdné, porušuje své povinnosti ze soukromoprávního vztahu s provozovatelem. Současně není dle okolností ani vyloučeno, že svým jednáním naplní skutkovou podstatu přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, tedy úmyslně způsobí škodu na cizím majetku podvodem. To typicky za situace, že nastoupí do vozu drážní dopravy s vědomím, že jízdné nezaplatí, a současně provozovatele úmyslně uvádí v omyl, že

jízdné zapláceno bylo, event. jinak provozovatele uvádí v omyl (srov. k tomu detailně Šturmová, D. - Ondruš, R. Postavení revizorů městské hromadné dopravy. Správní právo, 1998, č. 6, s. 364 a násl.).

38. V literatuře již byly diskutovány možnosti revizora při zásahu proti černému pasažérovi.

V rovině občanskoprávní byla zvažována mj. možnost o užití svépomoci (srov. např. Pulkrábek, Z. Svépomoc v soukromém právu. Právní rozhledy č. 7/2001, s. 303 násl.). Nejvyšší správní soud však nyní nemusí řešit otázku právního postavení revizora a jeho práv ve vztahu k černým pasažérům v celé jejich šíři.

39. Přestupkem může být pouze protiprávní čin. Chybí-li znak protiprávnosti, nelze odpovědnost za přestupek vyvozovat, protože se pak jedná o dovolené jednání, které, ačkoliv se svými znaky podobá přestupku, nenaplnňuje skutkovou podstatu přestupku a není ani nebezpečné pro společnost. Přestupkem proto nemůže být jednání, které formálně přestupku odpovídá, ale není dána jeho protiprávnost. Okolností vylučující protiprávnost je mj. nutná obrana

[§ 2 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích] a krajní nouze [§ 2 odst. 2 písm. b) téhož zákona]. Podle ustanovení § 2 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích přestupkem není jednání, jímž někdo přiměřeným způsobem odvrací přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem. Tímto zájmem může být jakýkoliv zájem chráněný zákonem, včetně zájmu na ochraně majetkových práv [srov. přiměřeně nálezy sp. zn. II. ÚS 317/01 ze dne 1. 10. 2002

(N 116/28 SbNU 17)]. Útok na zájem chráněný zákonem nemusí mít nutně jen podobu přestupku nebo trestného činu (to dikce zákona nevyžaduje), ale může mít též podobu deliktu civilního. Jak uvádí právní doktrína, „*nikdo není povinen strpět nezákonné zásahy do svých zákonem chráněných práv, resp. právo nemusí ustupovat bezpráví, ať je již jakkoliv intenzívní*“ (Kuchta, J. Nutná obrana. Brno, Masarykova univerzita 1999, s. 100).

40. V situaci, kdy cestující nepředloží platnou jízdenku a následně nesplní ani povinnost dle ustanovení § 37 odst. 5 písm. d) zákona o dráhách, útočí na zájem chráněný zákonem. Tímto je ochrana majetkových práv provozovatele a zájem na tom, aby cestující v drážní dopravě řádně hradili jízdné, resp. pokud tak neučiní, aby uhradili přírážku podle přepravního řádu. Takovýmto jednáním se cestující dopouští přinejmenším civilního deliktu, uvažovat však lze za určitých okolností i o přestupku proti majetku. V takovémto případě nelze paušálně vyloučit právo revizora odvrátit tento útok zadržením cestujícího, který se pokouší utéct, tedy pokouší se porušit sekundární povinnost podle ustanovení § 37 odst. 5 písm. d) zákona o dráhách a uniknout tak následkům jízdy bez platné jízdenky. Právě pokus o únik cestujícího z místa, kde jej revizor vyzval k vyčkání na příchod osoby oprávněné zjistit totožnost cestujícího, je útokem na majetková práva provozovatele, tedy na zájem chráněný zákonem. Úspěšným útekem „černého pasažéra“ bude dokončeno jeho protiprávní jednání, kterým bylo využití přepravních služeb provozovatele bez zaplacení stanoveného jízdného a přírážky. Zadržením „černého pasažéra“ bude tento útok odvrácen a bude zabráněno vzniku majetkové škody na straně provozovatele.

41. Jak přitom srozumitelně dovodil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73: „*Nutná obrana je samozřejmě možná jen za podmínky, že revizorovo*

počínání není zcela zjevně nepřiměřené způsobu útoku. Je-li obrana zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku, o nutnou obranu se nejedná. Revizor tedy nesmí volit takové prostředky, které povedou nebo mohou vést k újmě na zdraví „černého pasažéra“ nebo jakékoliv jiné osoby. Revizor nesmí použít větší síly než je nezbytně nutné k dosažení cíle jeho zákroku, kterým je ochrana majetkových práv provozovatele. Tohoto cíle dosáhne znemožněním útoku cestujícího a zjištěním jeho totožnosti osobou k tomu oprávněnou. Nutná obrana neslouží a sloužit nemůže vymožení pohledávky provozovatele vůči „černému pasažérovi.“ Naproti tomu je přirozené, že zasahující revizor musí reagovat též na event. násilí ze strany cestujícího. Cestující, který ve vztahu k revizorovi použije fyzickou sílu, resp. se s ním pustí do potyčky, musí nést tomu odpovídající riziko revizorovy adekvátní reakce. Ustanovení § 2 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích totiž dává revizorovi možnost se i tomuto N. mu útoku ze strany cestujícího přiměřeně bránit. Současně takový cestující musí nést též následky právním řádem předvídané (podle okolností buď civilní, přestupková anebo dokonce trestní odpovědnost).“

42. Z citovaných ustanovení zákona o drahách je proto zřejmé, že za situace, kdy se cestující neprokáže platným jízdním dokladem (tj. nepředloží ke kontrole platnou jízdenku), je pověřená osoba (revizor) oprávněna uložit takovému cestujícímu zaplacení jízdného včetně přírážky k jízdnému nebo vyžadovat od cestujícího osobní údaje potřebné k vymáhání jízdného a přírážky k jízdnému. V případě, kdy cestující odmítne součinnost s revizorem stran hrazení jízdného a přírážky k jízdnému či zjišťování totožnosti a odmítne tím dobrovolně nést negativní následky svého jednání (např. formou snahy o útěk, fyzického či verbálního útoku na revizora atd.) je s ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu revizor oprávněn takového cestujícího přiměřeným způsobem zadržet, tj. znemožnit mu útěk před samotným zjištěním totožnosti cestujícího bez platného jízdního dokladu.
43. Žalobkyně v průběhu správního řízení, jakož i v podané žalobě, nikterak nezastírala, že v rozhodné době cestovala v trolejbusu bez platného jízdního dokladu, což ostatně vyplynulo rovněž z fotodokumentace, jež byla součástí oznámení přestupku, když platnost jízdního dokladu žalobkyně skončila ke dni 20. 2. 2016. Ze zvukového záznamu je nadto zřejmé, že sama žalobkyně v průběhu kontroly uvedla, že nemá označenou jízdenku.
44. Pokud žalobkyně zpochybňovala, že nebyla ze strany revizorů navzdory jejich povinnosti nejprve vyzvána k zaplacení jízdného a přírážky k jízdnému, když mělo být ihned pristoupeno k vyžádání dokladu totožnosti, nemohl se soud s tímto tvrzením ztotožnit. Z obsahu zvukové nahrávky bylo zjištěno, že se mezi sebou revizoři v průběhu kontroly bavili, že žalobkyně nechce uhradit přírážku a ani sdělit osobní údaje. Nadto soud ověřil, že byla žalobkyně opakovaně revizory upomenuta na to, že jí návaznosti na její jednání bude ze strany revizorů uložena další přírážka k jízdnému. Z použití slov „další přírážka“ je poté nezpochybnitelné, že žalobkyně musela být před tímto okamžikem již vyzvána k uhrazení prvotní přírážky k jízdnému. Svědkové celé události, tj. revizoři dopravního podniku, se taktéž při svých výpovědích shodli na tom, že žalobkyně na místě odmítla uhradit jízdné a přírážku k jízdnému. Soud přitom ze záznamu nezjistil, že by se sama žalobkyně v rámci kontroly dožadovala uhrazení jízdného včetně přírážky pro vyřízení celé situace. Taková reakce by přitom byla zcela přirozená u osoby, která si je vědoma svého

pochybení, je seznámena s postupy, jež mohou revizory u osoby bez platného jízdního dokladu v dopravních prostředcích využít, a má zájem na rychlé a smírné řešení problému. To však žalobkyně neučinila a ze zvukové nahrávky není znatelné, že by žalobkyně byla ochotna vzniknuvší situaci smírným způsobem vyřešit.

45. Pokud žalobkyně odmítla uhradit jízdné a přírážku k jízdnému na místě, byli revizoři dle výše citovaných ustanovení zákona o drahách oprávněni po žalobkyni požadovat, aby se prokázala osobním dokladem či sdělila revizorům údaje potřebné k vymáhání jízdného a přírážky k jízdnému. Sama žalobkyně nezastírá, že tyto údaje nechtěla revizorům sdělit. To ostatní vyplývá rovněž ze zvukové nahrávky, na které je zřetelně slyšet, že žalobkyně odmítla svůj doklad totožnosti předložit s tím, že revizoři nejsou k takovému jednání oprávněni, ani sdělit údaje týkající se její osoby (např. k dotazu revizora, kde se žalobkyně narodila, tato odvětila: „To vás nemusí zajímat.“). Za takové situace proto revizorům dopravního podniku zbývala jediná možnost zásahu proti žalobkyni jakožto černému pasažérovi, a to přivolání MP k prokázání totožnosti žalobkyně, aby mohly být zjištěny osobní údaje potřebné pro vymáhání jízdného a přírážky k jízdnému. Na tuto okolnost byla žalobkyně prokazatelně opakovaně ze strany revizorů upozorněna, přičemž byla rovněž informována o nutnosti setrvat na místě do příchodu hlídky MP za účelem zjištění totožnosti žalobkyně. Jak přitom vyplynulo z výše citované konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, byli revizoři za daných okolností oprávněni zabránit žalobkyni v opuštění místa kontroly před ověřením její totožnosti a byli rovněž oprávněni ji přiměřeným způsobem zadržet v trolejbusu, když z jednání a vyjadřování žalobkyně v průběhu kontroly a odstavení trolejbusu bylo zřejmé, že chce opustit trolejbus. Tuto skutečnost přitom žalobkyně sama potvrdila i v podané žalobě, kdy uvedl: *„To že chce občanský průkaz, kontrolor opakoval po celou dobu ujetí tří zastávek. Přestalo mně to bavit, zvedla jsem se ze sedadla a chtěla odejít. Kontrolor mně chytil a třískl se mnou zpátky do sedadla tak, že jsem se bouchal o sklo okna. Pak jsem chtěla odejít znovu, řekla jsem mu, že je hulvát. Kontrolor do mě tlačil, abych nemohla odejít, zezadu stála jeho kolegyně, která mně držela za batoh, aby mně zadržela.“* Soud proto k rozvleklému tvrzení žalobkyně o nesprávném postupu přítomných revizorů uzavírá, že v postupu revizorů neshledal jakékoliv pochybení, když naopak z obsahu zvukových nahrávek považoval za prokázané, že revizoři zcela dodrželi postup stanovený zákonem, přičemž se chovali adekvátně vzniklé situaci a chování žalobkyně.
46. Krajský soud dále zkoumal, zda správní orgány dostatečně vysvětlily naplnění skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití. Žalobkyně se totiž domnívala, že se nejednalo z její strany o hrubé jednání narušující občanské soužití.
47. Podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo *úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním.* Pojmy „občanské soužití“ či „hrubé jednání“ představují typické neurčité právní pojmy. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 13/2007 – 56, uvedl, že *„(...) neurčitým právním pojmem je např. pojem veřejný zájem, veřejný pořádek, občanské soužití, pohoda bydlení apod., jejichž obsah musí případ od případu posuzovat správní orgán, a na základě všestranného posouzení dané situace rozhodnout, zda je v daném případě jeho obsah naplněn či nikoliv. Dospěje-li k závěru, že v souvislosti s předmětným skutkovým stavem je obsah*

daného neurčitého právního pojmu naplněn, musí dále postupovat způsobem, který pro takovou situaci předpokládá daná norma správního práva (Pomahač R., Průcha P. Lexikon - správní právo. 1. vydání, Ostrava: Sagit, 2002, str. 254). Výklad neurčitého právního pojmu správním orgánem je podroben soudnímu přezkumu. Při svém rozhodování správní soud řeší otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem. Soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu.“

48. Objektem skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 49 zákona o přestupcích je tedy občanské soužití. Pojem „jednání narušující občanské soužití“ lze obecně vymezit jako souhrn pravidel chování, jejichž zachování je podle obecného názoru a přesvědčení nutnou podmínkou klidného a spořádaného soužití občanů v daném místě, čase a situaci. Jiným hrubým jednáním je pak jednání narušující občanské soužití, ale jen pokud ohrožuje nebo porušuje zájem společnosti, který je objektem přestupků podle ustanovení § 49 zákona o přestupcích a přitom nejde o jiné jednání uvedené v jeho odstavci 1 nebo o jednání, které naplňuje skutkovou podstatu jiných přestupků než přestupků proti občanskému soužití. Musí jít o jednání hrubé, tedy o jednání, které narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti) a je proto třeba důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné (např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti), kdy hranice mezi nimi není ostrá (Doc. JUDr. Zdeněk Červený, JUDr. Václav Šlauf, Přestupkové právo, Komentář k zákonu o přestupcích včetně textu souvisejících předpisů, Linde Praha a.s., 2008, str. 115; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. [2 As 84/2009 - 64](#)).
49. Narušení občanského soužití je pak trestáno tehdy, dojde-li k jeho negativnímu zasažení jednáním určité intenzity, jež svojí povahou typově odpovídá jednáním uvedeným v demonstrativním výčtu hrubých jednání v ustanovení § 49 zákona o přestupcích. Jednání žalobkyně je tedy třeba považovat za jednání narušující občanské soužití, pokud by bylo hrubým jednáním a zároveň narušilo zájem společnosti, který je objektem přestupku podle citovaného ustanovení, čili pokud by žalobkyně úmyslně narušila poklidné soužití občanů v daném místě (viz rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2010, čj. 7 As 12/2010 – 65).
50. Krajský soud je toho názoru, že správní orgány kvalifikovaly jednání žalobkyně správně. Soud se ztotožnil se skutkovými zjištěními a závěry a i s právními závěry správních orgánů obou stupňů. Prokázané jednání žalobkyně spočívající v hrubém jednání nebylo jednáním toliko nevhodným, dosahovalo silnější intenzity ve smyslu hrubosti.
51. Žalobkyně se neztotožnila se svědeckými výpověďmi přítomných revizorů, resp. s takto zjištěným skutkovým stavem, soud však neměl důvodu zpochybnit správnost postupu správních orgánů a hodnocení provedených důkazů. Stěžejním důkazním prostředkem byly především výpovědi svědků, revizorů N. a K., kteří zcela shodně uvedli, že do nich žalobkyně opakovaně žduchala a strkala ve snaze dostat se ven z trolejbusu ve

chvíli, kdy revizoři v návaznosti na neochotu žalobkyně zaplatit jízdné včetně přírážky či prokázání se dokladem totožnosti nechali odstavit trolejbus a bránili přiměřeným způsobem žalobkyni ve vystoupení z trolejbusu do té doby, než na místo přijela hlídka MP k ověření totožnosti žalobkyně. Bránění revizorů ve vystoupení žalobkyně z trolejbusu však bylo s ohledem na její projevený zájem na opuštění trolejbusu bez posečkání na řešení celé situace zcela přiměřenou a oprávněnou reakcí, nadto zcela odpovídající judikatuře Nejvyššího správního soudu. Skutečnost, že revizoři nechtěli žalobkyni nechat vystoupit z trolejbusu, totiž pramenila toliko z jednání žalobkyně, která nepředložila platnou jízdenku a nesplnila povinnosti vyplývající ze zákona o drahách, tudíž ze strany revizorů pouze došlo k ochraně zájmu chráněného zákonem. Revizoři nadto žalobkyni zabránili v útěku pouze tím, že zatarasili dveře a svědkyně N. žalobkyni následně po pokusu žalobkyně vystoupit chytila žalobkyni za batoh. Jednání revizorů vůči žalobkyni tak nelze označit za násilné, nýbrž bylo zcela přiměřené vzniklé situaci. Ze správního spisu soud ověřil, že výpovědi revizorů neobsahovaly žádné zásadní rozpory, byly konzistentní a nadto taktéž konvenovaly zvukové nahrávce zachycující průběh a vyústění celé kontroly žalobkyně, na kterých je mj. zachycena opakovaná výzva svědka K. směrem ke svědkyni „*nestřejte do mě*“. Krajský soud rovněž neopomenul, že k jednání žalobkyně se po odstavení trolejbusu nelibě vyjadřovali taktéž ostatní cestující z trolejbusu, jakékoliv nepochopení pro jednání revizorů z jejich strany však na zvukové nahrávce zachyceno není. Popis situace, který přestřela žalobkyně, tak zůstal mezi dalšími důkazy naprosto osamocen a nepodpořen ostatními ve spise založenými důkazy. Soud proto neměl důvodu nevycházet ze skutečností uvedených ve spisovém materiálu, konkrétně ze shodných výpovědí dvou svědků, revizorů, a zvukové nahrávky, zachycující průběh kontroly, ze kterých je patrné, že se skutek stal tak, jak byl popsán v napadených rozhodnutích.

52. Krajský soud v této souvislosti konstatuje, že jednání žalobkyně vykazovalo minimálně nízkou společenskou nebezpečnost. Je zcela neakceptovatelné, aby se žalobkyně bezdůvodným žducháním a strkáním do revizorů konajících svou povinnost bránila proti legitimnímu řešení porušení závazku ze smlouvy o přepravě žalobkyni. Krajský soud souhlasí se správním orgány, že podobné jednání nelze z celospolečenského hlediska tolerovat, neboť násilným jednáním se nelze bránit proti negativním následkům vlastního jednání. Jednání žalobkyně přitom překročilo pouhou elementární, běžnou neslušnost, protože bylo úmyslné, nečekané a především naprosto zbytečné. Nejednalo se tedy toliko o porušení pravidel slušnosti a zdvořilosti, nýbrž o hrubé jednání narušující občanské soužití a žalobkyně se tak nepochybně dopustila jednání kvalifikovaného jako přestupku podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, tj. úmyslného narušení občanského soužití hrubým jednáním. Jen stěží si lze představit, že by se popsáním způsobem chovala osoba, aniž by to nechtěla učinit a nevěděla, že tímto způsobem chování může porušit zájem chráněný zákonem, tj. veřejný zájem na poklidném soužití.
53. Soud má tak ze všech uvedených důvodů za to, že v řízení bylo především na základě svědeckých výpovědí a zvukových nahrávek dostatečně prokázáno, že se žalobkyně dopustila jednání, které lze kvalifikovat jako jednání hrubé, naplňující znak ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Skutkový stav byl zjištěn bez důvodných

pochybností a bylo prokázáno, že jednáním žalobkyně byla naplněna materiální stránka přestupku dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť jednání, kterého

se žalobkyně ve vztahu k revizorům dopravního podniku dopustila, bylo takové intenzity,

že bylo způsobilé narušit občanské soužití. Jak již bylo uvedeno, občanské soužití je nutno chápat jako souhrn pravidel chování, jejichž zachování je podle obecného názoru a přesvědčení nutnou podmínkou klidného a spořádaného soužití občanů v daném místě, čase a situaci. Objektem skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích je ochrana osob před jiným hrubým jednáním způsobilým ohrozit zájmy uvedené v tomto ustanovení, přičemž je nerozhodné, zda útok směřuje proti jedné osobě či proti většímu množství osob. Hrubé jednání namířené proti osobám konajícím povinnosti vyplývající z jejich pracovněprávních závazků je jistě způsobilé občanské soužití narušit a jako takové nemůže být akceptováno.

VI. Závěr a náklady řízení

54. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
55. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
56. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
57. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.